

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/41/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7211232836
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Feťková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7211232836.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v právnej veci navrhovateľa D. H. N. N..V..Q.., F.: XX XXX XXX so sídlom G., Ú. Č.. X, zastúpeného Y. H., N..V..Q.., Advokátskou kanceláriou so sídlom I. G., Ú. Č.. X, IČO: XX XXX XXX proti odporcovi K. K., J.. XX.X.XXXX, naposledy bytom S. Č.. XX, H., zastúpeného opatrovníčkou Z.. A. X., vyššou súdnou úradníčkou Okresného súdu Košice-okolie, za účasti vedľajšieho účastníka L. J. Q. Q. N.M. E., IČO: XX XXX XXX, so sídlom I. XX, K., zastúpeného Z..M.L. S., advokátom so sídlom v N., J. N. Č.. X, v konaní o zaplatenie 3.507,51 eur s prísl., o odvolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Košice I č.k. 15C 137/2012-60 zo dňa 21.12.2012 takto

rozhodol:

Z r u š u j e uznesenie v napadnutej časti, t.j. vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi navrhovateľom a vedľajším účastníkom a v rozsahu zrušenia vec v r a c i a súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice II (ďalej iba súd prvého stupňa) napadnutým uznesením konanie zastavil, vrátil navrhovateľovi zaplatený súdny poplatok vo výške 203,40 eur prostredníctvom Daňového úradu do 15 dní od doručenia právoplatného uznesenia. Odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu dňa 21.11.2011 domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu sumu 3.507,51 eur s prísl. a trovy konania. Podaním doručeným súdu dňa 26.11.2012 právny zástupca navrhovateľa oznámil súdu, že navrhovateľ berie návrh na začatie konania v celom rozsahu späť a navrhol, aby súd zastavil konanie a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Vzhľadom na ust. § 96 ods. 1, 3 O.s.p. súd prvého stupňa konanie v celom rozsahu zastavil, lebo navrhovateľ zoberal návrh späť v celom rozsahu pred začatím pojednávania. Výrok o vrátení súdneho poplatku odôvodnil ustanoveniami §§ 11 ods. 3,4 a ods. 11 zákona o súdnych poplatkoch. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. vo vzťahu navrhovateľa a odporcu, ktorému žiadne preukázateľné trovy konania nevznikli. Vo vzťahu medzi navrhovateľom a vedľajším účastníkom aplikoval ust. § 150 ods. 1 O.s.p.. Za dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie trov konania vedľajšiemu účastníkovi považoval skutočnosť, že zastúpenie vedľajšieho účastníka advokátom nepovažoval za účelné, nakoľko vedľajší účastník ako subjekt zriadený na ochranu práv spotrebiteľa v zmysle zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa musí byť sám dostatočne spôsobilý na svoje zastupovanie v tomto konaní.

Proti tomuto uzneseniu podal včas odvolanie vedľajší účastník proti výroku o trovách konania vo vzťahu medzi navrhovateľom a vedľajším účastníkom.

Navrhol zmeniť uznesenie v napadnutom výroku tak, že odvolací súd zaviazže navrhovateľa zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy prvostupňového konania vo výške 333,02 eur. Uplatnil aj trovy odvolacieho konania vo výške 88,06 eur.

V dôvodoch odvolania akcentoval na to, že aplikácia ust. § 150 ods. 1 O.s.p. na danú právnu vec je nenáležitá, lebo vedľajší účastník môže preukázať, že v množstve súdnych sporov spôsobil už jeho vstup do konania (aj bez vyjadrenia vo veci samej) pre navrhovateľa odradzujúco v tom zmysle, že uvedomujúc si neopodstatnenosť uplatneného nároku vzal svoj návrh na začatie konania späť a konanie žiadal zastaviť. Tiež namietal, že súd pri nepriznaní trov vedľajšieho účastníka postupoval v rozpore s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdneho dvora EÚ v rozpore s vnútroštátnou štátnou úpravou, ustálenou súdnou praxou a slovenskou právnou teóriou. Ak v súlade s ust. § 18 a 93 ods. 4 O.s.p. platí, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník hlavný a má platiť aj „rovnosť účastníkov“ ako jeden zo základných princípov súdneho konania, potom neexistuje rozumný dôvod nepriznať vedľajšiemu účastníkovi trovy právneho zastúpenia za situácie, ak nárok na náhradu trov vznikne účastníkovi, ktorého vedľajší účastník v konaní podporoval. Zároveň vedľajší účastník akcentoval na to, že najnovšia rozsiahla judikatúra krajských súdov, s ktorou je napádané uznesenie v diametrálnom rozpore vychádza zo správnej a náležitej aplikácie vnútroštátnych noriem, ale aj právnych aktov Únie a judikatúry NS SR, ÚS SR, SD EÚ a ESĽP.

Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka navrhol uznesenie v napadnutom výroku o trovách konania vo vzťahu navrhovateľa a vedľajšieho účastníka ako vecne správny potvrdiť. Uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 88,05 eur s DPH. V dôvodoch vyjadrenia akcentoval na to, že vedľajší účastník musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských sporoch v spotrebiteľských veciach. Navrhovateľ zastáva názor, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov a nehospodárnosti konania a na túto skutočnosť súd prvého stupňa správne prihliadol a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) podľa § 212 ods. 1,3 O.s.p. preskúmal rozhodnutie súdu prvého stupňa v jeho napadnutom výroku, t.j. vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi navrhovateľom a vedľajším účastníkom, spolu s konaním ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že konanie a rozhodnutie trpí vadou, uvedenou v ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p..

Podľa čl. 142 ods. 2 Ústavy SR súdy rozhodujú v senátoch, ak zákon neustanoví, že vo veci rozhoduje jediný sudca. Zákon ustanoví, kedy sa na rozhodovaní senátu zúčastňujú aj prísediaci-sudcovia z radov občanov a v ktorých veciach môže rozhodnúť aj zamestnanec súdu poverený sudcom. Proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom je prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje vždy sudca. Z uvedeného ustanovenia je možné vyvodiť záver, že vo veciach patriacich do právomoci súdov v zásade rozhoduje sudca a zamestnanec poverený súdom je oprávnený rozhodovať iba v tých veciach, ktoré sú mu na rozhodnutie zverené osobitným predpisom.

Týmto predpisom je zák. č. 549/2003 Z.z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov (ďalej iba „zákon“). Z ust. § 2 ods. 2 zákona vyplýva, že súdnymi úradníkmi sú vyšší súdni úradníci, súdni tajomníci a probační a mediační úradníci.

Zákon v jednotlivých ustanoveniach upravuje rozsah oprávnení súdnych úradníkov, pričom na tieto úkony musí byť súdny úradník poverený sudcom.

V ust. § 5 zákona je vymenovaný okruh konaní a právnych vecí, v ktorých súdny úradník môže na základe poverenia sudcu konať aj rozhodovať. V ust. § 6 zákona je vymedzený okruh konkrétnych rozhodnutí, ktoré môže súdny úradník na základe poverenia sudcu vydať. V ust. § 7 zákona sú uvedené iné procesné úkony, ktoré vyšší súdny úradník môže vykonať samostatne.

V prejednávanej veci rozhodoval o trovách konania vyšší súdny úradník. Z obsahu spisu síce nevyplýva, že vyššiemu súdnemu úradníkovi bolo dané osobitné poverenie sudcu na vydanie rozhodnutia v tomto konaní, odvolaciemu súdu je však z jeho činnosti známe, že sudcovia vydávajú všeobecné poverenie pre vyššieho súdneho úradníka, ktorý je rozvrhom práce pridelený do jeho súdneho oddelenia, aby vykonával úkony a rozhodoval podľa zákona vo všetkých veciach patriacich do súdneho oddelenia príslušného sudcu.

V prejednávanej veci sa viedlo sporové konanie o zaplatenie 3.507,51 eur zo zmluvy o úvere. To znamená, že sa nejedná o také konanie, ktoré je vymenované v ust. § 5 zákona č. 549/2003 Z.z., preto oprávnenie vyššieho súdneho úradníka rozhodnúť na základe poverenia sudcu môže vyplývať iba z ust. § 6 citovaného zákona

Toto ustanovenie taxatívnym spôsobom vypočítava tie súdne rozhodnutia, ktoré je súdny úradník oprávnený vydať vo vlastnom mene na základe poverenia sudcu. Gramatickým výkladom ustanovenia je možné dospieť k záveru, že rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania v tomto ustanovení uvedené nie je. Systematickým výkladom cit. ustanovenia je možné dospieť k záveru, že rozhodnutie o trovách konania nemôže byť obsiahnuté v ust. § 6 písm. r) ako iné procesné rozhodnutie. V rozhodnutí o náhrade trov konania súd rozhoduje o konkrétnych právach a povinnostiach účastníkov konania, preto pokiaľ zákonodarca by chcel zveriť rozhodovanie o trovách konania vyššiemu súdnemu úradníkovi, systematicky a hierarchicky by takéto rozhodnutie muselo byť výslovne uvedené medzi ostatnými rozhodnutiami, ktoré oprávňujú vyššieho súdneho úradníka uložiť účastníkovi povinnosť, ako sú napr. rozhodnutie o poriadkovej pokute, o súdnych poplatkoch a pod..

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že platná právna úprava neumožňuje, aby vyšší súdny úradník aj na základe poverenia sudcu vydával samostatne rozhodnutie o trovách konania v inom konaní, než je uvedené v ust. § 5 zákona.

Pokiaľ v prejednávanej veci napadnuté rozhodnutie vydal vyšší súdny úradník, ide o rozhodnutie, pri vydaní ktorého bol súd nesprávne obsadený, preto odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p. zrušil uznesenie v jeho napadnutej časti a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Keďže rozhodovanie o trovách konania nie je zverené súdnemu úradníkovi, musí o trovách konania rozhodnúť sudca.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.